

kanske båda dödats. Men i sällskap med pygméerna var han den mest godmodige gamle jätte, som någonsin tvagit sitt ansikte i ett regndigert moln.

Hans små vänner hade som allt annat småfolk en mycket hög tanke om sin egen vikt och betydelse och brukade ofta visa sig ganska beskyddande mot jätten.

— Stackars karl! sade de till varandra. Han har allt bra tråkigt så där för sig själv! Vi äro tvungna att offra litet av vår dyrbara tid för att roa honom. Han är inte på långt när så gladlynt som vi, och därför behöver han oss för att bli en smula uppiggad. Låt oss vara vänliga mot den stackars gossen! Tänk, om inte vår moder Jorden varit särskilt välvillig mot oss! Då hade vi kanske alla varit jättar!

Alla helg- och fridagar hade pygméerna mycket roligt i Anteus sällskap. Han sträckte ofta ut sig raklång på marken och såg då ut som en lång bergås. Det tog väl en dryg timme för en kortbent pygmé att gå från jättens huvud till hans fot. Han brukade lägga sin